

POVSTALEC

MĚSÍČNÍK STUDENTŮ VYSOKÉ ŠKOLY KREATIVNÍ KOMUNIKACE

6
červen — 2017

Budoucnost je v kreativním průmyslu. My tě na ni připravíme!

Art director | Grafik | Spisovatel
PR manažer | Copywriter | Gamedesigner
Publicista | Account manažer | Animátor
Reklamní fotograf | Marketingový manažer
Filmař

www.vskk.cz

Dny otevřených dveří:
31. 1., 28. 2., 8. 4., 18. 4.,
23. 5., 5. 9. 2017

Co tak jenom říct? Je konec přátelů. Odcházíme... Úmorná vedra a zkouškové období skolily nás všechny. Redakce časopisu *Povstalec*, stejně jako normální fungování VŠKK, je v rozkladu. V tomto akademickém roce se nám podařilo povstat, nyní však přichází období, kdy už si zase potřebujeme sednout, hodit nohy na stůl a dát si vychlazený drink. I když se jako zasloužilí redaktori těšíme na zasloužený odchod, všichni jsme to rádně oplakali. Vy jistě taktéž. Takovou nálož zábavného, intelektuálního, investigativního a nejpovstalečtějšího obsahu totiž jen tak někde nenajdete. Myslím, že jsme předčili i kritikou uznávaný časopis *Chvilka pro tebe*. A to je co říct!

Ale nemusíte se nijak strachovat! (Tedy alespoň co se týče *Povstalec*, jinak byste se měli strachovat hodně – však víte, lidi, svět a vůbec...) Nový akademický rok se připlíží rychleji než vetřelec, o kterém píše Jan Mazanec ve *Filmovém okénku*, a přinese s sebou mnoho změn. Co všechno se chystá, pro vás zjistil náš skvělý tým zprávařek – můžete se třeba těšit na komunikačně kreativní stejnokroje!

Abyste se v létě bez *Povstalec* v tom zamotaném světě úplně neztratili, připravila si pro vás Anna Štičková *Stručného průvodce televizním bludištěm*. Až budete v úzkých, zajděte do České televize, tam už se neztratíte a vše bude určitě zase dávat smysl. Pokud však nechcete riskovat, lehněte si do trávy a přečtěte si nějakou dobrou knihu, třeba *RR rozhovory*, o kterých píše Kamila Míková.

Konec akademického roku také znamená, že na uměleckých školách probíhají klauzury. O tom, jak vypadaly ty na VŠKK, se dočtete v reflexi, kterou nám do redakce zaslala Adéla Marvanová. V *Umělecké příloze* navíc najdete klauzurní povídku

Michala Neumannna, *Políbila mne múza*, jež sklídila velký úspěch. Zajímá-li vás spíše grafika, můžete se podívat, jak se tvoří plakát pro operní představení – Samuel John King vás seznámí se svým projektem *Anne*.

Nebyla by to ale vaše nejoblíbenější redakce, kdyby pro vás ještě nevyčmouchala poslední zajímavou zprávu tohoto ročníku. Ve *Zbloudilé střele* se dočtete o velkém skandálu – tajně se totiž sešel akademický senát a osnoval své ďábelské plány! Svůj život pro vás nasadila vždy investigativní Barbora Podaná. Celý ročník jsme vás také zásobovali všemožnými skandály a drby, které vytahovala na světlo boží Královna Ševele. A aby se ten kruh uzavřel kompletně, v *Anketě* se dočtete, kdo že tato tajemná osoba je! Nebo máte svůj vlastní tip? Sami jste odhalili toto spiknutí? Nebojte se nám napsat! Ona/on se přece nemůže dozvědět všechno!

A než si najdete chvilku pro sebe a začtete se do posledního čísla, rád bych za celou redakci poděkoval rektorce školy doktorce Kořeně a manažerce VŠKK doktorce Hrabánkové za podporu existence *Povstalec* a za nadšení, s jakým nás podporovaly. Magistru Sirotkovi za velkou ochotu a pomoc při tvorbě grafiky a layoutu. Doktoru Šidákovi, bez jehož příspěvků by byl časopis o jednu skvělou rubriku chudší. Také studijní referentce Léně Hnilíčkové, která nám vždy s úsměvem pomáhala s tiskem a se vším, co bylo potřeba. Samozřejmě i spolku Dobrá čeština, který nám poskytoval recenze a fejtónky, všem studentům a pedagogům, kteří přispěli ať už textem, fotografiemi, grafikou, nebo třeba jen dobrou radou a také vám, čtenářům.

Přeji všem příjemné léto a snad se opět všichni shledáme v dalším akademickém roce!

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,
děkujeme za přízeň prvnímu ročníku
časopisu *Povstalec*

Michal Beck
šéfredaktor

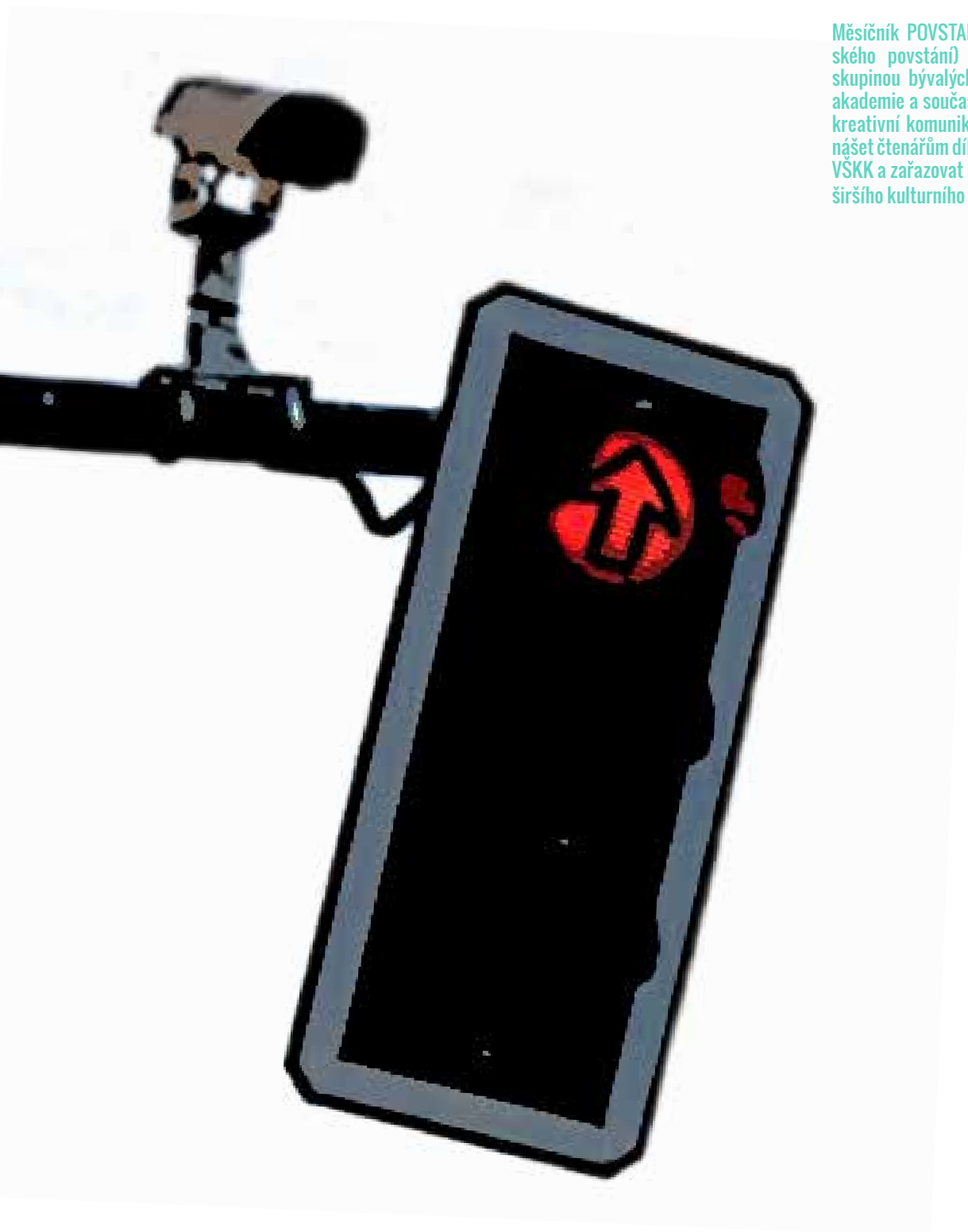
mesicnikpovstalec@gmail.com

Vysoká škola kreativní komunikace (@vskk.cz)

Na Pankráci 420/54, 140 00 Praha 4 - Nusle

Měsíčník POVSTALEC (sídící v blízkosti Pražského povstání) byl založen v srpnu 2016 skupinou bývalých studentů zaniklé Literární akademie a současných studentů Vysoké školy kreativní komunikace. Cílem měsíčníku je přinášet čtenářům díla mladých tvůrců studujících VŠKK a zařazovat aktivity na škole do kontextu širšího kulturního dění.

POVSTALEC

Číslo 6 | Ročník I.
Vyšlo v Praze 5. 6. 2017

Šéfredaktor:
Michal Beck

Zástupce šéfredaktora:
Nicole Rejčka Snová
Veronika Šaumanová

Redaktoři:
Jana Fleglová
Anna Hladká
Radka Jančová
Jan Mazanec
Barbora Podaná
Kateřina Segešová
Anna Štičková
Martina Weberová

Jazyková redakce:
Barbora Podaná
Nicole Rejčka Snová
Veronika Šaumanová
Anna Štičková

Fotografie:
Anna Hladká

Ilustrační doprovod:
Veronika Šaumanová

Grafická úprava:
Michal Beck
Veronika Šaumanová

Obálka:
Anna Hladká
Gabriel Uhlíř

Sazba:
Michal Beck

Technická redakce:
Jan Bláha

Spolupráce:
Dobrá čeština (www.dobracestina.cz)

Vydavatel:
Vysoká škola kreativní komunikace, s.r.o.

OBSAH červen

4 Ševel

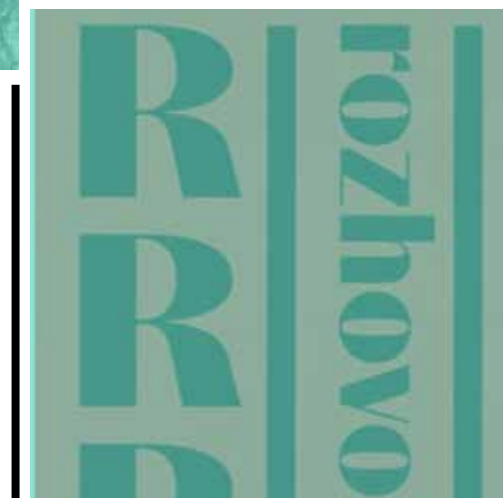
Poslední ševelení

6 Zprávy

8 Hrr na ně...!

10 Přišlo do redakce

Reflexe klauzur

11 Filmové okénko

Budoucnost je plná nepřátelských úmyslů

12 Recenze

Ne dokument — Pozoruhodný životní příběh!

(Terezie Pokorná, Edita Onuferová eds.)

14 Fejtónek

Stručný průvodce televizním bludištěm

15 Doktore, vyprávěj

Radosti života podle zásad naturalismu

(Emila Vachek)

16 Umělecká příloha

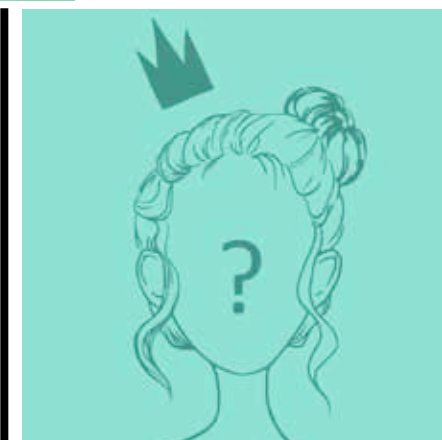
Michal Neumann: Políbila mne múza

Samuel John King: Anne

26 Anketa

28 Zbloudilá střela

Skandál! Tajná schůze akademického senátu!

POSLEDNÍ ŠEVELENÍ

ČERVEN

Jakoby nebudu vám nic nalhávat, protože to přece dělám furt. Takže na rovinu. Už mi z těch drbů trochu drbe. Docela mi vyhovuje, že můžu na ty tři měsíce pověsit kralování na hřebík. A to nejen kvůli těm nelidským vedrům, ve kterých musíme absolvovat zkouškový, ale hlavně proto, že celý léto nebudu muset řešit, kdo se s kým nebaví nebo kdo koho nasral na přednášce tou a onou nemístnou poznámkou. Taky mi bude docela egal, co se děje za kterejma dveřma nebo proč na chodbách pořád hraje ta lázeňská muzika. Rozhodně si voddychne i náš šéfredaktor Michal, páč moje schopnost dodržovat uzávěrky se z lehký nedochvilnosti přelila do stádia ignorantský nezodpovědnosti. Sorry jako.

Nicméně v tomhle akademickém roce ševelim naposled, takže to do vás pořádně naláduju,

abyste si s tím nějaký čas vystačili. Začneme pěkně vodshora. Rektorka, studijní prorektorka a studijní referentka (v rámci udržení vaší kariéry vysokoškolskýho studenta doufám, že víte, jaký jména se pod těma funkcema skrejvaj) byly tak trochu jak z limitovaný edice. Víc jak rok ty funkce dělat nechtěly, takže od novýho semestru místo nich nastoupí někdo jinej. Jakože nejsem z toho úplně vodvařená, ale miluju je, takže jim rozumím. Tak uvidíme, kdo nám tady bude šéfovat. Viděla jsem, jak si to tu vobhlíží nějaký sympatickej stařík, což prej byl nějaký docent bo co, ale víc jsem toho nevyčmouchala. Každopádně nemějte žádný angst, až budu na podzim zas ve službě, tak to pozjistim.

Stejně tak si očividně budeme muset počkat na zasedání akademickýho senátu, kterej jsme si tak pracně zvolili. Nevim,

kde se to zaseklo, ale beztak je to teď každýmu volný, protože se všichni staraj jen o svůj vlastní kejhák. Stejně se to celý senátorování muselo stopnout, páč se dvacátýho května stal jeden z členů senátu dvojnásobným taťkou. Skoro mi z toho slza ukápla, ale zatlačila jsem ji a dala si dvojtýho panáka na malou Šidákovou č. 2! Taky do toho zběsile frčej přijímačky, ale jak jsem tak koukala, ty takzvaný zájemci o studium jsou samý marný ucha. Budou potřebovat pocvičit. Jako zátěžák bych je poslala na exkurzi s doktorkou Kofránkovou.

Z tý nejnížší – studentský – sféry toho moc nevím, páč se potkáváme jen na zkouškách. Některý to hrotí víc a některý míň. U druháků zase frčí Instatní Uhlík, kterej si šlape cestu přímo k věčný slávě. Takovej Doubek se s tím vůbec nemaže.

Přišel za deset dvanáct na zkoušku, která byla do dvanácti. Zato druháci furt choděj na zkoušky o hodinu dřív, protože se ty termíny mění jak tekutý písky. Nejlepší na tom ale je, že na konci si ty játra vyčistíme všichni stejně. Lehkýho předskokana tomuhle jaternímu výplachu dělalo literární postklauzurní soiré. Třeba Podaná si v tý knajpě zapomněla telefon. No a s panem vedoucím katedry byla taky velká legrace. Literární prváci se teda moc nepředvedli, co se hospodskejch dýchánek týče. Jak bejvá zvykem, vydržel tam jenom Denis Škopan (rozumějte Segešovou překřtěný Dan Podlipný). Alespoň ti vizuálové trochu hájej statusy studentů. Jak je tak stolkuju na fejsbuku, jdou tam po každý zkoušce poslat alespoň pár lahváčů do parku. Virtuálně tleskám!

Krom toho, že děláme zkoušky a pak je zapíjíme, si musíme

vodkroutit i náhradní hodiny, který se teda poslední dobou začaly nějak zvrhávat. S Baldýnským jsme psali scénář z pekla, ve kterým vystupoval doktor Mengele, Jan Masaryk a Jirka Menzel. Bylo to semeniště černýho humoru. S Palánem na publicistice to bylo zase úplně jiný semeniště. Řešili jsme spolužákovu reportáž z diskusního pořadu s pornohercem. Lítaly tam samý orgasmy, tipy na porno stránky a snad všechny synonyma soulože. Moc jsme toho nevyřešili, ale rozhodně to vypovědělo něco o každým z nás. Chvilí nato, když se na klauzurách začala řešit správnost spojení „divoká honitba“, začalo mi bejt už všechno podezřelý. Dokonce jsem se zase jala přemejšlet, co se vlastně děje za těma zavřenejma dveřma s koulí. Ještě že ten akademický rok končí, protože mravy začaly bejt fakt neskutečně rozvolněný.

Takže radši končím i já, aby se nerozvolnila ještě moje královská milost. Lidé, užijte si prázdniny! Najděte si letní lásku, poflakujte se, pište sladce naivní básně, a kdybyste náhodou nevěděli, co si za to léto přečíst, a stýskalo by se vám po mně, dejte na radu naší paní rektorky: „Hledání ztracenýho času od Prousta, to jsou prostě společenský drby. To je jako Vlasta.“

Pac a pusu
KRÁLOVNA ŠEVELE

Posezení u Winternitzů

Foto: Anna Štičková

Studenti vleže i vsedě zdobili trávník před vilou a naslouchali výkladu doktora Burgeta. Ten směřoval k životu a dílům funkcionalistického architekta Adolfa Loose a k jeho poslednímu architektonickému počinu – Winternitzově vile. Slečna průvodkyně nás pak vyzvala k průzkumu interiéru. V pečlivě upravené flóře po nás zbyla jen pěkná řádka důlků a proleženin. Vešli jsme „příznačně loosovsky neokázalým“ vchodem a ocitli se v přízemí, jehož plocha byla řešena ve dvou úrovních: větší spodní část s terasou a výhledem do zahrady a horní část, kde se nacházela jídelna, kuchyň a menší obývací pokoj. Vnitřní symetrie vily nejvíce zaujala Královnu Ševele, která se ladně scházejíc po schodišti rozplývala nad představou, jak zve hosty do svého domu: „Vstupte, prosím... Dáte si šampaňské?“ Důkladnou prohlídku pokojů dovršil vstup na horní terasu. Jestli někoho

nezaujaly představy o využití spodní části domu, pak terasa zaručeně každému nastartovala fantazii. Sice nám do výhledu zasahovala rozpadající se nemocnice, přesto si každý dokázal představit ranní šálek kávy nad Smíchovem. Po prohlídce suterénu a zahrady jsme se seřadili před brankou a doktor Burget se počítáním ujistil, že žádný studentík nepospává uvnitř vily. Královna Ševele se naposledy pokochala pohledem na vilu a my se společně odebrali zpět do všedních smíchovských ulic.

Radka Jančová

Výhledy do příštího akademického roku

- Začátkem zimního semestru se plánuje setkání prváků se současnými studenty a pedagogy, je proto na čase zamyslet se nad zasvěcovacím rituálem pro budoucí „VŠKKškoláky.“ Malá akce proběhne ještě v polovině června, a to za účelem stmelení kolektivu.
- Abychom do nového školního roku nezavítali jen v tom, co obvyčejně nosíme, zhmotňuje se myšlenka na značku školního oblečení. VŠKK navazuje spolupráci s firmou, která je ochotná zvečnit naše návrhy sloganů na trika, mikiny aj. Pokud vytvoříme „kolekci“, budeme mít jako návrháři nárok na provizi z prodeje!
- O složení své šéfredaktorské pozice vážně uvažuje Michal Beck, který s ideou školního časopisu prvně přišel a jenž nejvíce přispěl k jeho realizaci. Pokud tak doopravdy učiní, případně šéfredaktorská funkce jedné z aktuálních zástupkyň, Veronice Šaumanové nebo Nicole R. Snové. Druhá zmíněná se nechala slyšet, že další vydávání časopisu je podmíněno finančním příspěvkem VŠKK na tisk. Spolupráce s vizuální větví se zadržává právě na nekvalitním papíře, na němž jsou tištěny vysoce kvalitní fotografie a grafiky. Pokud vedení na tento požadavek přistoupí, je Snová připravená revitalizovat časopis do té míry, že se bude moct rozšířit mimo akademickou půdu školy. Již nyní redakce navázala přátelskou spoluprací s Gymnáziem a Hudební školou hl. m. Prahy.

- red. zpráv

Tři výzvy:

Bez zkoušek

Na ekonomických fakultách očividně není zvykem držet se harmonogramů, v opačném případě si nedokážeme vysvětlit, proč někteří pedagogové vypisují termíny zkoušek s čtyřtydenním zpožděním. Nemůžou se potom divit, že ani my neodevzdáváme práce včas. Zaráží také fakt, že některé konzultace absolvujeme na jiné vysokoškolské instituci.

K prvnímu státnicovému termínu (únor 2018) se podle neoficiálních zpráv chystají přihlásit tři studenti, z nichž nejméně u jednoho není jisté, že stihne všechny zkoušky složit ve stanovené lhůtě. Státnicové okruhy budou zveřejněny koncem srpna. A zatímco na jiných školách trvá zkouškové do konce září, my musíme odevzdat indexy nejpozději prvního.

Foto: Martina Weberová

Když myši mají pré

Bez studentů tlačících se do schodů, válejících se na pohovkách a povlávajících po chodbách může mejdan konečně začít. Protože kam chodí kocour za zábavou, nikoho nezajímá, zaměřili jsme se na myšky a jejich prázdninový rozvrh.

„Grilování, promítání, koncerty,“ zní odpověď vedení. „Posezení u kávy, nějaké ty bagety, housky...“ postupně vyjmenovávají to, co se pro studenty přes léto chystá. A co tedy budou myši v nepřítomnosti studentstva o prázdninách kutit?

Odpověď skýtá dvorek s opuštěným zahradním domkem, o němž neví ten, kdo nepohlédne z panských záchodků. Přes léto z něj má vyrůst kavárna a bar v jednom. Je zamýšlen zejména pro studenty, „aby se jim tady líbilo“. Přístupný ovšem bude i pro veřejnost, pokud si do něj najde cestu. Ta je v této chvíli nejasná: buď se sepiše smlouva se Sokolem vlastním pozemek, přes který se chodí na školní dvůr zvenčí, anebo „si zevnitř vybouráme vlastní vchod“.

„Najme se provozovatel, který se o prostory bude starat. Neznamená to však, že si celý podnik povede po svém. Je to váš benefit ke škole, a pokud tam budete chtít oslavit narozeniny nebo příchod nového školního roku, rozhodně k tomu budete mít příležitost.“

Martina Weberová

Varování

Pro budoucí studenty, kteří v přijímacím řízení získali těsně nad hranici šedesáti bodů: lehko na cvičišti, těžko na bojišti.

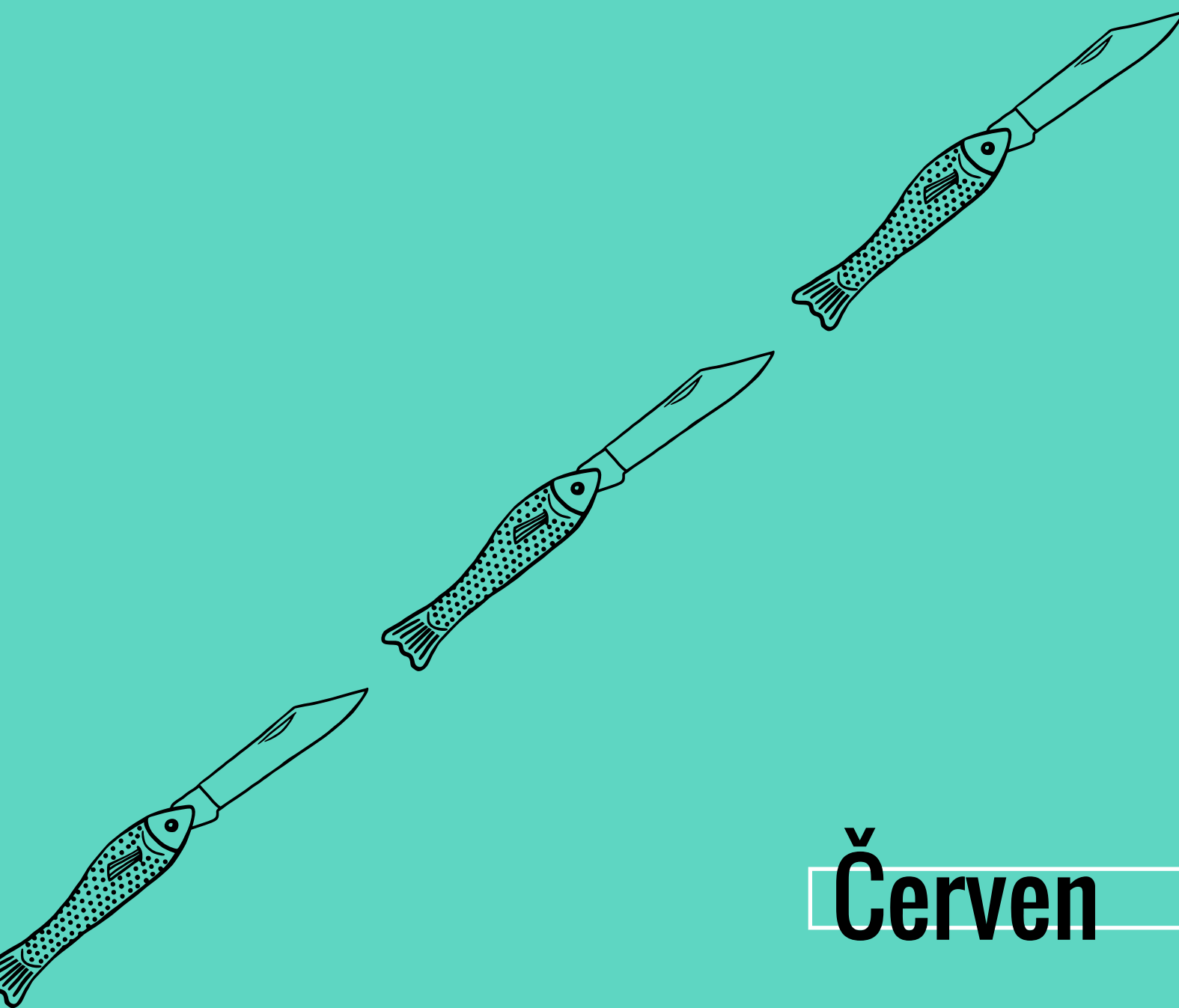
Probaha, sundejte to!

Míří výzva vedení od redakce časopisu *Povstalec*. Už dříve si studenti vymohli, aby byl sundán obraz nepatřičně odhalené slečny vedle učebny 306. Nyní jim vadí obraz naproti: muž a žena v něm jsou v poloze, již najdete na sedmé straně *Kamasutry*. Aby nebyl tak pohoršující, mají oba aktéři pytel na hlavě.

Nicole Rebeka Snová

HRR NA NĚ...!

Akce, které by vám neměly uniknout

Červen

St
7

ARTSEMESTR léto 2017
UMPRUM, nám. Jana
Palacha 80, Praha 1
7.–10. června

Vernisáž: úterý 6. 6. 2017,
19:00

Pravidelně dvakrát do roka se UMPRUM otevře široké veřejnosti, aby studenti mohli prezentovat své klauzurní a semestrální práce v rámci svých ateliérů. Navštívit tak lidé mohou ateliéry architektury, ateliér sochařství, ateliéry malby a fotografie, ateliér ilustrace a grafiky nebo ateliér designu oděvu a obuvi. Tradiční vernisáž, která probíhá přímo ve škole, bývá završením semestru a obvykle stojí za to!

9

Pá

Noc kostelů

Různá místa po republice
9. června

„Výjimečně a zdarma se pro všechny návštěvníky otevřou v jeden den brány zhruba 1500 chrámů, kostelů a modliteben po celé České republice. Během Noci kostelů mají všichni možnost setkat se s křesťanstvím jak v podobě prohlídky mnohdy nedostupných architektonických skvostů, tak prostřednictvím mnoha setkání s jeho představiteli i s jeho idejemi.“ Zveme na tuto událost všechny věřící i nevěřící, všechny se zájmem o architekturu nejen pražských sakrálních památek. Více na stránkách www.nockostelu.cz

So
10

Žižkovské mezidvorky
Žižkov – různá místa
10. června, 14:00–02:00

Jednodenní multižánrový festival dvorků a vnitrobloků dolního Žižkova. Chcete-li nahlédnout do tajemných zákoutí a dvorečků Dolního Žižkova, v sobotu desátého června budete mít skvělou příležitost. Čeká vás patnáct míst, na kterých se bude po celou dobu odehrávat různorodý program – koncerty, autorská i neautorská čtení a nebude chybět ani dobrodružná interaktivní hra pro děti i dospělé.

So
10

14. pražská muzejní noc
Praha – různá místa
10. června, 19:00

Tradiční červnová akce otevře letos čtyřicet devět muzeí, galerií a dalších kulturních institucí v celkem sedmdesáti devíti objektech. Jako každý rok si jednotlivé instituce přichystají speciální doprovodný program, například komentované prohlídky, přednášky a workshopy. Podrobný program a seznam otevřených muzeí najdete na www.prazskamuzejninoc.cz

Hrr na ně...! | 9
Čt
15

Petr Borkovec, Lido di Dante
Kavárna Fra
15. května, 19:30

Někteří z nás na to čekali skutečně dlouho. A konečně to přišlo. Další večer ve Fra, na nějž zveme, bude věnován uvedení povídkové sbírky Petra Borkovce, básníka, redaktora a bývalého pedagoga Literární akademie.

„Povídky souboru *Lido di Dante* nás přivádějí do malého letoviska několik kilometrů od Raveny, v němž se ulice jmenují podle postav Božské komedie. To místo je zářivé a krásné (moře a pláže, vodní ptáci v lagunách, ústav pro výzkum dun a místo betonových apartmánů báječný prosluněný borovicový les na pobřeží) i temné (prastará nudistická pláž, agresivní a podivínští naturalisté, ropné vrty, transvestité, prostitutky, bary plné zlodějů a strašidelný borovicový les, v němž Dante rozepsal Peklo).“

Barbora Podaná,
Anna Štičková

REFLEXE KLAUZUR

Adéla Marvanová

Klauzura prvního ročníku se konala 18. května 2017 na půl cesty mezi druhou a třetí hodinou ve školní knihovně. Náš spisovatelský tým pod vedením magistra Kubece dostal nelehký úkol. **Stvořit povídku.** Originální povídku lépe řečeno. Tohle nám pan magistr oznámil s vážnou tváří, a tak nám nezbylo nic jiného než začít s tvorbou. Ta se nesla v duchu společných porad.

Smích, korektury, čtení, smích, korektury, slabá docházka, korektury, čtení, sdílení. Tak nějak probíhaly naše hodiny před soudním dnem. Čtení textů jsme si dvakrát natrénovali. Člověk by neřekl, jak se dá vypilovat a kolik originálních nápadů přitom padlo. Jeden z nich bylo ztvárnit text Natálie Dočkalové ve trojím obsazení, což se ukázalo jako dramatický klenot.

A bylo to tady. Sedli jsme si na potítko, před nás porota a publikum. Statečně povstal magistr Kubec a zahájil uvítání. Předal slovo Elišce Radové, s níž jsme se projeli po dráze jiných světů. Byla opravdu prudká, nechybělo ani zvracení. Eliška by v síle hlasu strčila do kapsy kdekoho, takže při její povídce občas zamrazilo. Porota měla pár připomínek, jako ostatně ke všem. Dokonce se spolu pustili do pře i dva diváci, kdo že to má pravdu. Jedním z nich byl pan doktor Šidák, který přes všechny

své znalosti skončil v češtinářském souboji druhý.

S povídkou Daniela Podlipného se nám zastavil čas. Předkreslil nám líně ležící kočku a muže jménem Sinuhet. Ponořil se do nostalgie přítomného okamžiku, který rámovaly mouchy narážející do skla povídkové chatky. Jeho obrazové myšlení nás nepřestávalo udivovat. Setkal se s velkým potleskem, a to přestože v příběhu chybělo místo pro lednici.

Sama jsem vtáhla publikum i porotu do tmavé chatky, kde pobýli pár dní s mou hlavní hrdinkou. Spali a jedli, sprchovali se a smáli, ačkoli smích v plánu vůbec nebyl, ba ani v příběhu. Ach, ty dvojsmysly s erotickým podtextem. Jakou mi dalo práci udržet vážnou tvář, než jsem to prostě vzdala a smála se s nimi. Rychle jsem však pokračovala a zdárně dočetla až ke chvíli, kdy dívka vychází ze tmy a jde vstříc svému skutečnému životu.

Michal publikum dojal; ve čtení udělal obrovský pokrok, jak upřímně poznamenala paní prorektorka Nedvědová. Jeho příběh rámoval smutek z nehody, který se sléval s radostí z kouzelných setkání. O jeho autentičnosti se můžeme jen domnívat. Byl by to jistě dobrý námět k rozhovoru.

Vše zakončila Natálka svou povídkou „Pod hladinou“, kde v tmavé korekci vytrvale bojovala

za svou postavu Boha, znázorněnou růžovým poníkem. Její ironický styl nadchl nejednoho diváka. Zbývalo už jen čtecí sekci vkusně uzavřít a přesunout se k občerstvovací místnosti. Magistr Kubec se toho vkusně zhostil, ačkoli jeho střízlivost nebyla úplně zřejmá, ale ta naše také ne. Ale kdo ví, možná se za tím skrývala nostalgie a tušení, že končí něco, co jsme všichni společně rádi prožívali.

Porota složená z rektorky magistrky Kořené, paní prorektorky Nedvědové a vedoucího katedry Literární tvorby Daniela Kubece nás ještě závěrem potrápila na samotce v jejich kanceláři, ale to bylo k našemu překvapení spíše milé sdílení postřehů nad textem.

A tak mi nezbyvá, než poděkovat za toto ohlédnutí za prvním ročníkem a troufám si tvrdit, že mluvím hlasem všech přítomných.

BUDOUCNOST JE PLNÁ NEPŘÁTELSKÝCH ÚMYSLŮ

Nepříliš vzdálená budoucnost. Filmové mocnosti mezi sebou bojují o poslední zásoby nezfilmovaných dystopických románů a nezrebootovaných sci-fi klasik. Společnost je ovládána „hltači“, kteří reprezentují nový řád – postavy v žánrových dílech musí být zbaveny lidskosti a fikční světy uvěřitelnosti a logiky z hlediska jejich fungování. Všechno musí být rychlé, srozumitelné a na pokračování.

Zaměříme se nejdříve na dílo, které ty nehostinné časy přece jen trochu oddaluje, i když se tak na první pohled nemusí vůbec jevit. *Příběh služebnice*, seriálová adaptace stejnojmenného kanadského románu, je zasazen do doby po státním převratu ve Spojených státech, ze kterých se stala teokratická Republika Gileád. Těch několik málo zbývajících plodných žen je nuceno vykonávat roli „služebnic“, náhradních matek pro neplodné, hluboce věřící a vysoce postavené páry. Ženy, které by se chtěly tomuto údělu vzepřít, čeká vydloubnutí oka nebo pracovní tábor, kam boží sluhové už stačili poslat většinu americké inteligence nadýchávat se toxických výparů.

Tomuhle seriálu jsem zpočátku věřil asi stejně tak, jako hlavní hrdinka Offred věří náboženským pozdravům, které pronáší s nuceným úsměvem na tváři. *Příběh služebnice* dělá obvyklou chybu, že si z předlohy půjčuje vypravěče v první osobě, aby tak rychleji zpravil diváka o vnitřních útrapách protagonistky a pravidlech dystopického univerza. Ale těžko pak může fungovat moment, kdy si hrdinka má konečně s kým promluvit nad rámcem obvyklých frází a „nadechnout se“, když si s divákem jinak povídá docela

často. V klíčových momentech našťestí doprovodný komentář utichá a zpomalené záběry davového šílenství, ve kterých se tváří vyděšeně, jsou překvapivě o herecký i filmařský kus jinde.

Pokud vás už bolí břicho z pouťově pojetých *Divergentů*, kde se postavy pořád za něčím ženou, pomalé tempo a nejasné směřování jistě uvítáte. Offred není idolem krásy, neovládá zbraně, nemá žádný jasný plán, jak by se ze své bezvýchodné situace měla dostat, a scénář jí dovoluje i nevidané, malé lidské momenty, na které by v celovečerní stopáži nebyl čas. Stravitelnější mainstream aby člověk pohledal. Jen ta odklepnutá druhá série mě už jaksí z principu děsí.

Co nakonec příliš hrůzy nevzbuzuje, je x-tý výlet do vesmíru, plný obřích vajec, slizu a nevyléčitelných střevních potíží. Duchovní otec vetřelce, režisér Ridley Scott, nemá příliš v lásce ostatní filmy z této série, tudíž zřejmě ani fanoušky, a *Vetřelec: Covenant* obsahově i náladově navazuje spíše na *Promethea*, který mrštné xenomorfy viděl jen z rychlíku. Tady do něj sice po slušně vystupňovaném začátku naskáčou v hojnějším počtu, ale v téhle jízdě není moc času na nějaký strach z neznáma. Černí slizouni se po vzoru slasherových vrahů náhodně teleportují, aby na někoho vybaflí ve sprše či u studánky, ohodili krví nejbližší stěnu a vyklidili scénu pro pseudofilozofické forby androida Davida (jehož velmi snaživě hraje Michael Fassbender).

Kdo tady komu dělá Boha a jaké literární klasiky zrovna citovat, to zkrátka Scotta tankuje víc než plíživý horor. Naštěstí neplní sny jen sobě, ale i fanynkám Fassbendera, který konečně prožije na stříbrném plátně romanci s vhodným partnerem – se sebou samým. Ano, polibky zde nerozdávají jen vetřelčí hlavičky, ale i homoroboti, účastníci se tak neoficiální soutěže o největší mimózní moment filmu. Konkurencí jim jsou trénovaní astronauti, kteří však spíš trénují na jejich první *Jackass* video, a panáčkující vetřelčátka. A s *Covenantem* to údajně neskončí. Ano, budoucnost vskutku vyhlíží nevábně.

Jan Mazanec

Terezie Pokorná a Edita Onuferová (eds.):
RR rozhovory
Vydalo Revolver Revue,
Praha 2016,
776 stran.

NE DOKUMENT – POZORUHODNÝ ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH!

Kamila Míková

Revolver Revue vydala výbor z rozhovorů, které v ní nebo v *Kritické příloze RR* vyšly za třicet let existence časopisu. Řada dotazovaných je již po smrti, přes sedm set padesát stran textu však netvoří jen dokument doby. Ve sledu zpovědí se umělci, kunsthistorici či jiní kulturní pracovníci stávají literárními postavami, které mají cosi společného: především pozoruhodný příběh člověka, který ve své činnosti usiluje být sám sebou navzdory mnohdy nepříznivým podmínkám. Jan Lopatka v jednom z prvních rozhovorů vysvětluje rozdíl mezi outsiderem a solitérem. A slovo solitér se v knize objevuje jako charakteristika dotazovaných často.

Velkým tématem knihy je underground (Olga Stankovičová, Andrej Stankovič, Milan Hlavsa, Jan Lopatka, Vratislav Brabenec, Ivan Martin Jirous, Jan Šafránek, David Němec, Filip Topol,

J. H. Krchovský, Blumfeld S. M., Miroslav Vodrážka). V souvislosti s undergroundem je také často řeč o StB a Komunistické straně Československa. Tato

Čtení rozhovorů s výtvarníky přináší vedle silných životních příběhů i náhled do uvažování o tvorbě, náhled do výtvarného myšlení z různých pozic. Proto by kniha mohla sloužit i jako poučení a vodítko mladému člověku, který se chce stát výtvarníkem a tápe, hledá. I pro laika velmi návodně kupříkladu vyznívá rozhovor s fotografem Viktorem Kolářem. Bohužel zřejmě nebylo možné doplnit rozhovory i reprodukcemi děl (jako při prvním vydání v časopise). O to více vystupuje do popředí teoretické myšlení výtvarníků.

témata jako by knihu rámovala: začíná rozhovorem s Olgou Stankovičovou o „Svépomocné lidové knihovně Hrobka“, následuje rozmluva s Milanem

Hlavsou a ke konci je umístěno interview s nekompromisním příslušníkem undergroundu a redaktorem *Vokna* Miroslavem Vodrážkou. Vodrážka nedokáže zapomenout Egonu Bondymu spolupráci s StB, je velice nesmiřitelný až nepřátelský vůči sebedrobnějšímu ústupku vůči komunistickému režimu. Zároveň se nebojí vyčíst Jiřímu Němcovi, Ivanu Martinu Jirousovi, Egonu Bondymu a celému undergroundu špatné chování k ženám. A proti vůli ostatních redaktorů věnoval jedno číslo *Vokna* feminismu. Ženy jsou ostatně v knize rozhovorů zastoupeny sporadicky. Za totality zřejmě většinou stály po boku svých mužů a neprosazovaly se.

O smutných ženských osudech vypovídá rozhovor s Marcelem Kabátem o Ludmile Maceškové a také interview s Hanou Fouskovou.

Úplný závěr knihy pak patří rozhovoru s Radkem Schovánkem, expertem, který pronikl do struktury spisů a organizace StB natolik, že (mimo jiné) prohlašuje, že Andrej Babiš byl jistě jejím spolupracovníkem a bylo by možné to dokázat, kdyby vedení Archivu bezpečnostních složek nemělo zájem to tajit. K problematice spolupracovníků StB se vyjadřuje i historik Petr Blažek – mluví o Milanu Kunderovi či Egonu Bondym a potvrzuje a komentuje jejich selhání.

Mezi autory rozhovorů vyniká výtvarník a redaktor *Revolver Revue* Viktor Karlík, který uskutečnil jedenadvacet z nich. Mezi další nejaktivnější autory zařazených interview patří Terezie Pokorná (šéfredaktorka *Revolver Revue*), dále Adam Drda, Jan Placák, Vladimír Drápal, Jaroslav Formánek, Petr Onufer či Michael Špirit. Někteří autoři rozhovorů jsou sami jindy zpovídaní (Jaroslav Formánek, Andrej Stankovič).

Díky Viktoru Karlíkovi převažují v knize rozhovory s výtvarníky. Výrazná je skupina zpovídaných umělců generace, která dospěla na přelomu čtyřicátých a padesátých let minulého století: Zbyněk Sekal, Stanislav Podhrázský, Jaroslav Rotbauer, Zdeněk Palcr, kunsthistorička Anna Fárová, Miloslav Chlupáč, Ivan Sobotka, Věra Nováková, Pavel Brázda. Jejich příběhy, které jako by se vzájemně doplňovaly, zachycují drama mladého umělce od dětství ještě v protektorátu přes vysokou školu, kde už se lámala doba, a uvolnění v šedesátých letech až po normalizaci. Tento obraz pak doplňují svědectví výtvarníků o deset, dvacet, třicet i více let mladších. Někteří z nich emigrovali a dívají se na svět

a na výtvarné umění se zkušeností světoběžníků. Většina z nich však zůstala a rezignovala od počátku svého výtvarného snažení na úspěch, šla za svým snem, za svou uměleckou vizí bez ohlasu, třeba i s podřadným občanským zaměstnáním.

Čtení rozhovorů s výtvarníky přináší vedle silných životních příběhů i náhled do uvažování o tvorbě, náhled do výtvarného myšlení z různých pozic. Proto by kniha mohla sloužit i jako poučení a vodítko mladému člověku, který se chce stát výtvarníkem a tápe, hledá. I pro laika velmi návodně kupříkladu vyznívá rozhovor s fotografem Viktorem Kolářem. Bohužel zřejmě nebylo možné doplnit rozhovory i reprodukcemi děl (jako při prvním vydání v časopise). O to více vystupuje do popředí teoretické myšlení výtvarníků.

Literaturu v knize zastupuje rozhovor s Josefem Topolem, Violou Fischerovou, Jaroslavem Formánkem, Zbyňkem Hejdou (za třicet let RR s ním vyšlo rozhovorů celkem sedm), Vladimírem Binarem, Jindřichem Pokorným a dalšími. I tyto rozhovory mapují dobu nesvobody. Viola Fischerová a Jaroslav Formánek jako emigranti na jedné straně, na druhé straně Jindřich Pokorný a Vladimír Binar jako zapálení pracovníci samizdatu. Zbyněk Hejda hovoří o časopisu *Tvář*, o názoru tohoto časopisu na vznik Československa či na prezidenta Beneše. Jako jediný z osobností v této knize zmiňuje své členství v KSČ v padesátých a šedesátých letech.

Kniha zahrnuje i osobnosti zahraniční (například Allen Ginsberg, Terry Haasová, Terry Eagleton, Anna Moschovakis a Matvei Yankelevich, Justin

Quinn, Caleb Crain). Většinou jsou s českým prostředím nějak spjaté a inspirovaly ho a doplňují tak základ knihy, který tvoří rozhovory s českými umělci, literáty či historiky.

Knihu *Rozhovorů Revolver Revue* lze číst jako umělecké dílo. Je to čtení o lidských osudech a patří do knihovny každého, kdo se zabývá uměním posledních osmdesát let.

Recenze převzatá
z rubriky Dobrá kniha
webu Dobrá čeština.
Více na:
[www.dobracestina.cz/
basta](http://www.dobracestina.cz/basta)

STRUČNÝ PRŮVODCE TELEVIZNÍM BLUDIŠTĚM

Anna Štítková

Televize je zvláštní místo. Ta Česká obzvlášť. Nachází se na Kavčích horách (neboli Kavkách) ve třech velkých domech. Prvnímu objektu se říká *Rohlík*. Ano, podle tvaru. Té druhé budově se říká *Vejškovka*. Ano, podle výšky. Zpravodajští mazáci toto slovo používají pouze ve větě: „Na Vejškovce to zas zmastili.“ Jinak se o Vejškovce nemluví. Třetí je budova zpravodajství, kterou její obyvatelé nazývají *Barákem*.

V Baráku se dělá *čtyřadvacítka*, *sport*, *šestka*, *zahrando* a *úvěkáčka*. Možná ještě něco, ale to se pravděpodobně odehrává někde, kam moje kroky ještě nezaměřily. Čtyřadvacítka znamená, že se v baráku chystá vysílání kanálu ČT24. Tedy třeba večerní Události, *dvánáctky* – tedy události v poledne, taky Hyde Park Civilizace, Předpověď počasí nebo třeba Události, komentáře. Šestka je ranní vysílání České televize (to je to, co běží před Sama doma), úvěkáčka jsou Události v kultuře, zahrando je redakce zahraničního zpravodajství a sport je překvapivě sport.

V Baráku je taky produkce (tam dají redaktorovi štáb), směna (tam nikdo nechce, a kdo tam už je, chce rychle pryč) a ARPA. ARPA je zvláštní redakce. Oficiálně se jmenuje Redakce plánování a analýz. Její smysl je však většinou obyvatel Baráku skryt. Pravděpodobně proto, že její osazenstvo teprve plánuje, a ostatní nesmějí vědět co.

V Baráku je i DŘV, což je denní řízení výroby: tam voláte (i přesto, že je to ob jedny dveře), když potřebujete střížnu. DŘV obývají *dřevačky*, což jsou paní, které vám řeknou, že „dvacettrojky jsou volný“, což je od nich pěkné. Pokud jim ale chcete poděkovat osobně, jde to těžko – pravděpodobně je nikdy neuvidíte, a pokud je uvidíte, nebudete vědět, že je to ta hodná dřevačka, co vás přes telefon poslala na dvacettrojky. Dvacettrojky jsou jedna ze střížen. Ještě existují dvacetčtyřky, sedmnáctky a osmnáctky a taky šest á a šest bé. Jestli existují i střížny od ostatních čísel, nemám

zdání. Barák je pro mě totiž pořád záhadou a nejspíš nikdy nebudu moct říct, že vím jistě, kam jdu. Jistá jsem si jenom cestou do studia, odkud se vysílají úvěkáčka, a pak taky cestou do televizní kantýny.

Samostatnou a veledůležitou částí Baráku je *velín*, odkud se Baráku velí. Sedí tam směna a denní editoři a redaktori a denní redaktori zahraničí a denní počasáři a je tam malé studio a malá režie. Celé je to magické. Když jdete na velín, jdete do mozku samotného veřejnoprávního zpravodajství. A to už něco znamená. My, co sedíme mimo velín, tamtudy jen probíháme do namlouvárny, ale i tak na nás vždycky dýchne ta tajuplná atmosféra, kterou dotvářejí desítky obrazovek a hrstka vážně a soustředěně se tvářících lidí, kteří jistě vědí, co dělají.

Až se jednou do toho inspirativního prostředí vydáte, mám pro vás jedinou radu: Pozor na *on-ér*! V Baráku se nemůžete dopustit většího faux pas, než že vběhnete někam, kde jsou zrovna v éteru. Přivodí vám to jasný a nejméně desetiletý zákaz vstupu do České televize.

Tedy už tedy víte, že v televizi je velín, produkce a DŘV. Taky víte, že Barák je plný sportu a kultury. A co to je a jak se tvoří repka, které si kromě redaktorovy babičky nikdo nevšimne, si povíme příště. A pamatujte: kdo nezabloudí v televizním bludišti, ten se už nikdy neztratí.

Fejtónek převzatý
z rubriky *Moje řeč*
webu *Dobrá čeština*.
Více na:
www.dobracescina.cz/basta

40

PhDr. Pavel Šidák, Ph.D. převyprávěl
román *Čtyřicetiletý* (1930) Emila Vachka

RADOSTI ŽIVOTA PODLE ZÁSAD NATURALISMU

O knize Emila Vachka (1889–1964) *Čtyřicetiletý* (1930) píše *Lexikon české literatury*, že zdůraznil „sexualitu jako hybnou sílu lidského jednání“. Inu, nevím. Hlavní hrdina knihy se nazývá pan Bičičtš. Je mu právě čtyřicet let a dumá, kterak v sobě probudit ony vášně, které sice zatím nezná, jejichž existenci však tuší a do jejichž víru by se rád propadl – což jeho dosavadní život nebyl nesnesitelně suchopárny? A tu nečekaně zdědí milion. Zatajiv ho vlastní ženě odjíždí v den oslav svých narozenin s mladičkou kolegyní z úřadu do romantického domečku na samotě v lesích, kde povalující se nazí na březích říčky zažívají různé rozkoše (též chodí na houby). Dotud tedy má *Lexikon* pravdu. Jenže Vachek napsal mnohem spíše román naturalistický. Naturalismus, jak moji studenti nad jiné lépe vědí, popisuje člověka determinovaného okolím; a právě takoví jsou lidé Vachkova románu. Bičičtš totiž dříve, než prchne užívat, vstupuje do života různým

lidem – hodnému chudákovi dá tisícikorunu, ovdovělé paní domácí vsugeruje myšlenku na vdavky, krátkozraké švagrové koupí brýle atd. – a zkoumá, jestli se i u nich probudí ony vášně a posune jejich život k dobrému. A probudí! A i posune! Hodný chudák se stane zločincem a skončí ve vězení; paní domácí si zkazí život vdavkami; prozřevší krátkozraká švagrová zjistí, že ji podvádí muž – slovem: cesta, již jim otevře pan Bičičtš, je semele přesně podle tezí teoretiků naturalismu, totiž že člověk není než ve větru svištící třtina. A co pan Bičičtš, jeho mladička milénka a jeho opuštěná žena? I tady si osud jde vlastní cestou. Mladička milénka počne žárlit a nazře, že nejlépe by bylo spáchat s panem Bičičtšem společnou sebevraždu. Pan Bičičtš nesouhlasí, ale – ale zkuste se vzpírat ženě. Závěr románu jest však nad jiné sentimentální. (A celé vám to napsal pan doktor, kterému bylo před třemi týdny čtyřicet.)

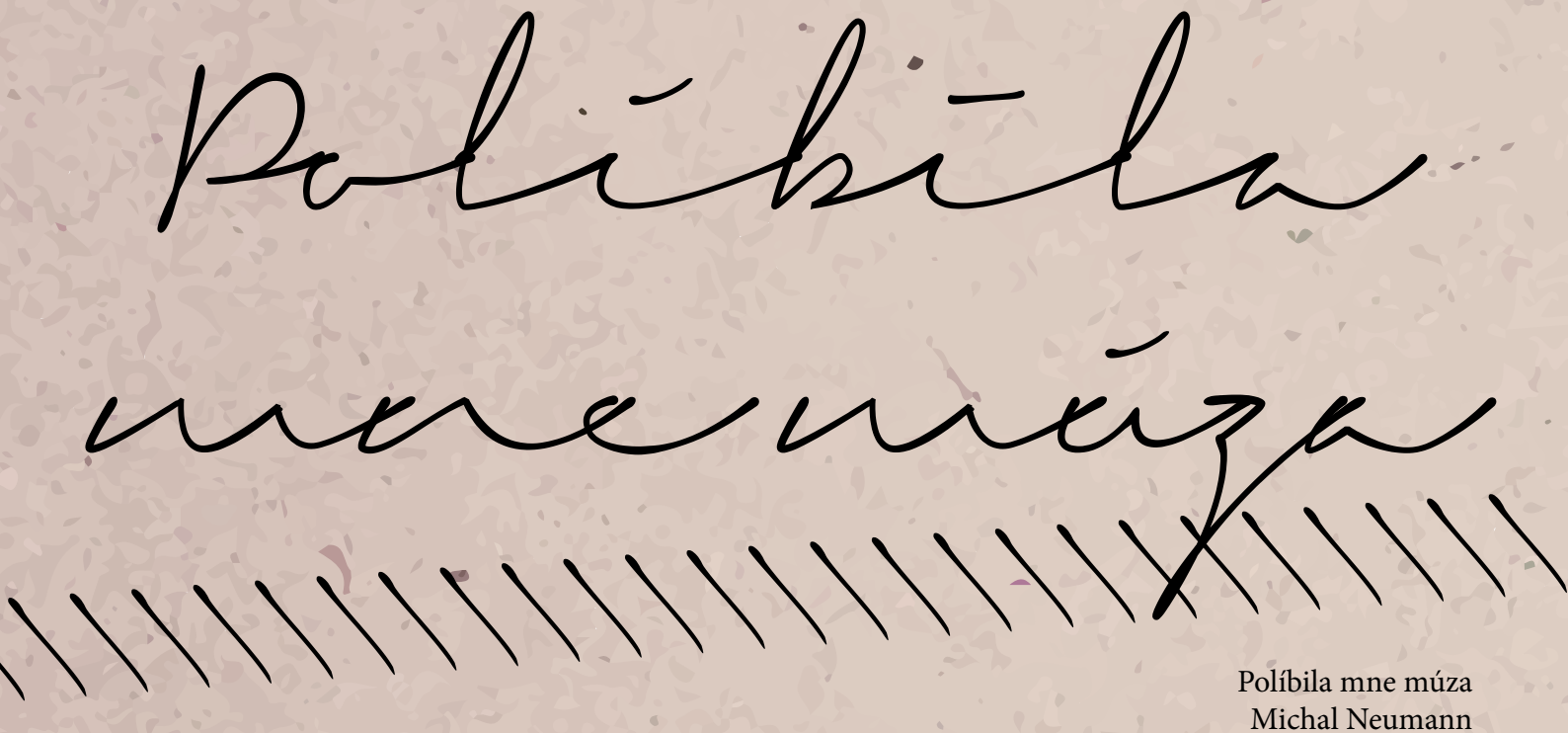
amēleckā

piiloha

Mīchal Keumauer
- Polibila nni

niūza
Samuel Johar Keng
- Anne

Políbila mne múza
Michal Neumann

I.

Píšu, ale nestojí to za nic. Nemůžu se na nic soustředit. Vypadá to se mnou bledě. Pane Bože, kde jsi, abys mi ukázal cestu?! Prosím, prosím, vždyť já jsem byl vždycky tvůj věrný sluha zde na zemi. Já vím, cítím, že říkáš, abych byl vytrvalý a trpělivý, ale mně to nejde. Píšu, ale nemůžu se na to soustředit, nemůžu vymyslet kloudnou zápletku. Jako spisovatel jsem skončil. Dozajista.

II.

Jednoho krásného podzimního dne jsem cestoval vlakem na besedu o své nové knížce, když zčistajasna vlak začal prudce brzdit. Poslední, co si pamatuji, je, že padám do uličky a zblízka vidím podlahu vagonu, na které se pomalu rozlévá moje krev. Bolest jsem v té chvíli ještě necítil, až později. Pak už vím jen z vyprávění, že se srazily dva protijedoucí vlaky a já byl v jednom z nich. Přežil jsem. Ležel jsem na lůžku a těžce se z toho dostával. Dva měsíce si nic nepamatuji. Když se ohlédnou zpět, první vjemy, kdy jsem zase začal vnímat svět, nebo si spíš dokázal realitu znovu zapamatovat, byly neurčité, jen záblesky jednotlivých okamžiků. Vybavuji si, že jsem potřeboval jít na záchod, ale nemohl jsem se zvednout. Volal jsem na sestřičky. Nikdo nepřicházel, a protože jsem to nemohl vydržet, pustil jsem moč do postele. Když pak přišli doktoři na vizitu, divili se, že jsem nepoužil bažanta. Odpověděl jsem jim, že mě to nenapadlo. Další silný moment byl, když za mnou přišla maminka a přinesla mi knížku. Má naposled vydaná, o které jsem chtěl mluvit na besedě. Chvilku jsem v ní listoval, ale vůbec jsem ji nepoznával. Navíc mi věty, ba i písmenka nedávala smysl. Projela mnou hrozná vidina. Dokážu vůbec znovu číst? A co teprve psát? A co ze mě bude, když nebudu spisovatel? Hrozný pocit. Mé problémy s pamětí a soustředěním trvají dodnes. Abych mohl pokračovat ve spisovatelské dráze, potřebuji, aby se můj stav výrazně zlepšil. Nyní jsem na tom ale bídne. Už jsem doma, pokouším se o restart svého života. Stojí za mnou celá rodina. A mamka? Ta je báječná! Přestěhovala se ke mně, stará se o mě. Podporuje mě. Bez ní bych dopadl hrozně. V nemocnici proseděla u mého lůžka hodiny a hodiny. Dodávala mi sílu, i když jí sama měla málo. Bylo to pro ni vyčerpávající. Když jsem se probral z nicoty, opakovala stále: *Musíš být silný. Musíš být trpělivý. Musíš být vytrvalý. Pán Bůh nás zkouší jako Jóba. Věř a všechno se v dobré obrátí.*

III.

Minulý týden jsem byl téměř po roce na svém prvním autorském čtení. Už jsem se nemohl dočkat, ale vůbec mi to nešlo. Přesto všichni tleskali. Moc milé. Cítil jsem však v jejich zájmu jakousi

neupřímnost, faleš, okatý soucit. Já osobně z toho čtení neměl dobrý pocit. Špatně jsem artikuloval a dělal nevhodné přestávky. Můj hlas byl slabý a bez energie. Cestou domů jsem vzpomínal na krásné roky před osudovou nehodou. Rozplakal jsem se. Vždyť mi bylo tak krásně! Neměl jsem nouzi o ženy, víno a zpěv. A taky o rychlá auta. Nic mi nechybělo. A pak... pak se všechno podělalo. Nemůžu se na nic soustředit. To je ten průsvih! Pane Bože, kdybych se mohl více soustředit! Radoval bych se jako tenkrát, když vyšla má první knížka, která se stala nejprodávanější knihou roku a získala řadu ocenění. Pane Bože...

Dnes sedím nad rozdělanou první stránkou a nevím kudy kam. Kdybych jen věděl. Kdybych jen věděl, pane Bože! Kdybych jen věděl... Pane Bože, vím, že jsi mi zachránil život. Dal jsi mi druhou šanci, ale kladeš mi na cestu nové a nové překážky. Pro všechny je paměť a soustředění nezbytným prvkem pro fungující život. Připadám si jako ve zlém snu, ze kterého se nemohu probudit. Zlý sen, pane Bože, zlý sen to je a já nevím, jestli se z něj někdy probudím. Nevím, jestli to břímě dovedu unést. Dej mi sílu postavit se k tomu čelem.

Píšu, škrtám, nadávám. Zkousím začít u vzpomínek na dětství. *Když byl malý jsem, neměl jsem rád ho... nebo z jiných soudků: bůh moc nevím, jak moc ďábel v těle...* a nakonec třeba: *Živůtek dobrej co a jak ani nevím. Mamma tady vrána sedá ke břehu a nijak nevím co dál a prostě se šinu jak petr a díra.* A takto píšu celé dny a zlepšení nepřichází. Přehazuji slova, věty, odstavce. Myšlenky zahýbají tu sem a tu tam. Prostě mi to nejde.

Odcházím od psaní a jdu vyvenčit svého zlatého retrívra Maxe. Fajn kluk. Bez něho bych nemohl žít. Drží mě nad vodou. Když je mi smutno, a to je teď často, tak mi udělá aspoň trochu radost. Jeden můj přítel, léčitel, mi vysvětlil, jak je důležité mít psa, abych přišel na jiné myšlenky. Zatím to tak nevypadá, ale snad někdy... Je krásné jarní dopoledne a jdu s Maxíkem na procházku parkem. Vezmu klacík a hodím mu ho před sebe dost daleko, abych si uvědomil ladný psí pohyb. Vypadalo to tak poeticky. Krásné zvíře a příroda v rozpuku, v jakémsi souladu a harmonii. Poznávám kvetoucí rostliny, tak barevné a voňavé. Cítím energii a život. Něco se ve mně mění. Vůbec nevím, co se děje, jen užasle koukám na tu scénérii před sebou. Max mi přináší klacík a já mu ho znova házím daleko, aby se trochu proběhl. Je to přece tak nádherné! Jen jednoduchá procházka, a člověk zapomíná na všechno zlé a žije pouze přítomným okamžikem. Maxík radostně přiskotačí a čeká na klacík. Já ho místo toho obejmu a začnu brečet. Maxi, vidíš to slunce? Jak nás hřeje u srdce? Jak nám dodává sílu pro život? Copak jsem byl hlupák, že jsem to dřív neviděl! Ted' už vím, že nejdůležitější je zastavit se a zaposlouchat se do zpěvu ptáček, podívat se na oblohu a hádat, co nám určitý mráček připomíná, jestli slona, nebo žirafu. Jsem v transu. Vnímám celý kolotoč přírody a života v duhových barvách, tak pestrobarevných, poprvé a asi i naposled. Maxík štěká, čímž mě vytrhne ze snu. *Naděje.* Do mého přístavu připlouvá loď jménem *Naděje*. Takový pocit jsem ještě nikdy nezažil...

Když se naplno probírám ze zasnění, vidím před sebou vodní jezírko, uměle vybudované před několika lety. Maxík se v něm rád koupe. A tak činí i teď. Najednou mě cosi napadne. *Vidím veliký obraz. Vidím jezírko. Zleva přilétávají bílí andělé, na levém břehu jezírka se objevují strakatí kouzelníci. Proti nim si razí cestu v loďkách zprava černí démoni s meči a kopími a luky. Dochází k bitvě...* Maxík vyběhne a skočí mi do náruče. Jako by se bál. Já taky. Co mě to napadlo?

Vrátím se domů z vycházky, políbím Maxíka, že mi dodal inspiraci. Nejsem si vůbec jistý, co se to ve mně událo. Intuice mi však říká, že jsem narazil na něco mimořádného. Pár dní jsem nesvůj. Chodím s Maxíkem na procházky a přicházím s dalšími nápady. Zatímco se Max koupe v jezírku, maluji další obrazy. *Vidím, jak tříčlenná skupina kouzelníků pomáhá třem dobrým andělům zachránit nerozvážného mladíka před demony ve službách knížete z dalekého Suchého údolí. Mladík byl ve spáru mocného knížete od doby, kdy se pokusil zachránit svého bratra před popravou. Neuspěl, a navíc byl chycen. Ted' čeká na popravu sám.* Maxík se vynoří jako neřízená střela a celý šťastný mě umokří. Já jsem také zcela bez sebe. Ono tajemné jezírko ve mně vyvolává představy, které tvoří příběh, první soubor obrazů, které snad hodím i na papír.

Stále bojuji sám se sebou. Fantasy? Tu jsem nikdy nepsal. Proč právě teď? Vždyť já to neumím. Z tohoto žánru jsem dosud nic nečetl. Je to jen má fikce. Dobro versus zlo. Mám o tom jen chabé teoretické povědomí. Každý běžný čtenář fantasy, byť nijak dobrý pisatel, by napsal lepší fantasy příběh nežli já. Do čeho se to teda pouštím? Ani nevím. Ale vím jistě, že mě na tom cosi přitahuje. Už několik týdnů se mi zjevují démoni a andělé a kouzelníci. Velké obrazy, které mi nedají spát.

Od chvíle, co jsem uviděl první z nich, nemůžu usnout bez myšlenky, co dalšího přijde. Nikdy mě však nenapadlo si to zapsat na papír. Bojím se, že bych o to přišel. Že bych zkazil ten svobodný pocit, když jdu parkem k jezírku a tam na mě čeká další pokračování. Nedělám si iluzi – jednou to skončí, ale teď si přeji, aby to vydrželo co možná nejdéle.

Jdu zase parkem a Maxík žádá klacík. Co jiného než mu ho věnovat. Hodím ho před sebe. Je červen, příroda volá, lidé se veselí. Blížím se k jezírku. Jsem nedočkavý. Mám nemilé tušení. Maxík vběhne do vody a já vidím další obraz: *Rudá krev*. Maxi, kde jsi? Maxík nic. Slyším štěkot. Je to on. Ale nevidím ho. A... ano, je to on! Hraje si s dogou. Až moc. Odeženu dogu od Maxíka, který přiběhne ke mně. Nemůžu se od něho odtrhnout. Najednou jsem měl o něho hrozný strach. *Rudá krev*. Co to může znamenat? Jediné. Musím těm obrazům vdechnout život. Obrazy změnit ve slova, ve věty, v odstavce, v knížku.

IV.

Trvalo ještě notný kus času, než jsem nabral správný rytmus a dostal správný grif. Trpělivost se však vyplácí. Píše se mi čím dál líp. *Políbila mne múza*. Píši dál a dál. Příběh o demonech a andělech a kouzelnících se stále rozvíjí. Cítím, že se mi vrací radost ze psaní. Že vše se k lepšímu obrací. Cítím blaho. Nevím, jestli mi bylo někdy tak dobře jako dnes. Uvědomím si, že nic není samozřejmé, o něco jsem přišel a opět to získávám.

Vše souvisí se vším. Když napíši první řádky, první odstavce i první kapitoly, dodává mi to sebejistotu. Víím, pane Bože, i díky Tobě můj život nabírá zase správný směr. Předtím to byly nekonečné nadávky na osud, neštěstí a zpackaný život. A co z toho? Jen samé trápení a strach, co bude dál.

V mém novém textu přibývá stránka za stránkou. Andělé a kouzelníci bojují s demony o život mladíka, což se jim nakonec daří, dostávají ho ze spárů knížete a jeho démonů. Posláním mé novely je, že je potřeba nebát se bojovat za správnou věc.

Tuto novelu jsem pojmenoval *Dobré síly*. Má celkem jednoduchý děj, ale lidé si ji kupují ostošest. Navíc se jí dostalo uznání od poroty naší největší knižní soutěže Haló, kniho! – v soutěžním žebříčku skončila druhá. Toto ocenění mě velmi potěšilo. Přece jenom se nedostává každý den. Ale největší radost mi samozřejmě dělá opětovná přízeň čtenářů.

V.

Dnes se scházím se svými věrnými čtenáři na autorském čtení v Praze. Vypadá to, že divadlo je zcela zaplněno. Cítím, jak lidé netrpělivě očekávají, co jim řeknu. Vyprávím o svém životním příběhu. Připomínám jim, že se nikdy nesmějí vzdát. I když máte někdy smůlu, život se v lepší obrátí. Důležité je věřit. Lidé poslouchají jako přibití. Nic je nemůže odtrhnout od svěžího vánku mého hlasu. Sálem vibruje energie. Diváci tleskají. Jsem naměkko. Začnu brečet. Lidé ještě více tleskají. Aplaudují. To jsem tedy vůbec nečekal. Je to dojemné a srdcervoucí. Po pár desítkách vteřin se začínám vracet zpátky do normálu. Můckrát vám děkuju, říkám do mikrofonu. Jste to nejlepší publiku, které znám.

Náhle zahlédnu mezi lidmi malou holčičku, která mě zaujme svými pestrobarevnými šaty. Má modré jiskřivé oči a blondaté vlasy v copánku. Naše oči se střetnou. Nevím, co zde takové děvče může hledat. Vždyť já nepíšu pohádky. Že by děvče mělo rádo fantasy? Nebo je pro ni můj život nějak zajímavý? Nemůžu od ní odtrhnout oči. Usmívá se. Vypadá, že je tu sama. Proč tu jsi, děvčátko?

Končím vypravování a přichází čas na autogramiádu. Dívka nepřichází. Těšil jsem se na ni. Když tu najednou se zjeví jako poslední, jako blesk z čistého nebe.

„Už jsem myslel, že neprijdeš,“ říkám.

„To bych vám neudělala,“ odpovídá děvčátko.

„Jak se jmenuješ, slečno?“

„Amálka.“

„Jo, to je hezké jméno, jako ta víla, že?“

„Ano.“

„Můžu se nezdvořile zeptat, kolik je ti let?“

„Můžete. Je mi devět a zítra mi bude deset.“

„Jé, to je hezké. Dnešek je dárek od rodičů k narozeninám?“

„Ne.“

„A jak sis koupila lístek?“

„Vzala jsme si drobné z kasičky.“

„Aha,“ říkám. „A co pro tebe můžu udělat?“

„No, prosím, podepište se mi do vaší nové knihy,“ říká a pak zvažní: „Děkuji vám, pane spisovateli. Tohle je knížka, kterou si budu moct přečíst i v posledním dni svého života.“

Nechápu. „Prosím?“ Nechápu, jak taková dívka může přemýšlet o takových věcech a jak je dokáže vyslovit... a jak by zrovna moje knížka, vlastně taková jednoduchá hra s fantazií, mohla něco takového vyvolat.

Amálka se usměje a pak s vlhkýma očima pokračuje: „To je tak... čtu si vaši knížku, udělá mi radost pokaždé, když jsem moc smutná. Moji rodiče umřeli. Jeli v tom samém vlaku.“ Těžce polknu. Co jí mám říct? Cítím stud. Proč právě já přežil? Vždyť ona potřebuje své rodiče. Na mně není závislý nikdo.

„Amálko, to je mi hrozně líto,“ říkám a vroucně a silně ji obejmu. Oba pláčeme. Dozvídám se, že se teď o ni stará nemocná babička. Nabízím Amálce pomoc. Ta ji odmítá. Prý jsem udělal dost napsáním knížky. Dávám jí alespoň svou vizitku, kdyby si to náhodou rozmyslela. Tu přijímá a pak mizí v zákulisí divadla.

Tento zážitek s nevinnou, skoro desetiletou dívkou je velmi silný. Dlouho sedím v divadle sám a přemýšlím, co dál. Nemohu se pohnout. Jsem konsternován. Nevím, co mi to má naznačit. Je to impuls, abych začal psát důležitější věci než vtíravé bestsellery o ženách, vínu, zpěvu a rychlých autech? Vypadá to, že to tak bude. Poslední knížka *Dobré síly* tomu dává za pravdu. A teď, když jsem pryč z toho nejhoršího, přijde malá holčička a oznámí mi, že se jí stalo něco horšího než mě. Dostávám se do transu. Představuji si tu hrůzu ve vlaku, jak jsem trpěl celou tu dobu, než přišli hasiči a vystříhali mě ven, a zachránili mi tak život. Představuji si, jak rodiče Amálky umírají ve stejnou dobu. A pak si představuji, jak Amálka čte mou knihu a dodává jí to sílu, aby překonala smrt rodičů. A nakonec si představuji, jak se před pár okamžiky změnil svět nás obou. Vidím, že se nám vrátila láska k životu – i když se nám stalo neštěstí, neskládáme zbraně a bojujeme dál. A proto, na počest Amálky, nazvu novou knížku *Láska k životu*. Oba dva jsme ji totiž znovu našli.

Michal Neumann

I. ročník, Literární tvorba

O díle:

Co se týče mé povídky, použiji bonmot svého oblíbeného spisovatele Milana Kundery: Není potřeba, aby autor mluvil o svém díle. Dílo má hovořit samo o sobě. Každý čtenář si v něm najde to, co si najít má.

A co se týče mých zkušeností s literaturou, povím vám následující: Když jsem byl malý, četl jsem jako každé dítě pohádky (hlavně od Erbena a Němcové). Když jsem byl větší, přešel jsem k dobrodružné literatuře pro děti, hltal jsem foglarovky a hodně se divil, že svět není takový, o jakém jsem tam čítával.

Protože nemám moc místa, přeskočím mnohé. Velmi mě zaujal život pana Arnošta Lustiga, který mě inspiroval svým životním postojem – že je třeba pořád se na něco těšit. A proto se těším i já, že ve vás má povídka vzbudí emoce a bude pro vás inspirací.

Anne

Umělecká příloha

beze strachu hledět na nebe

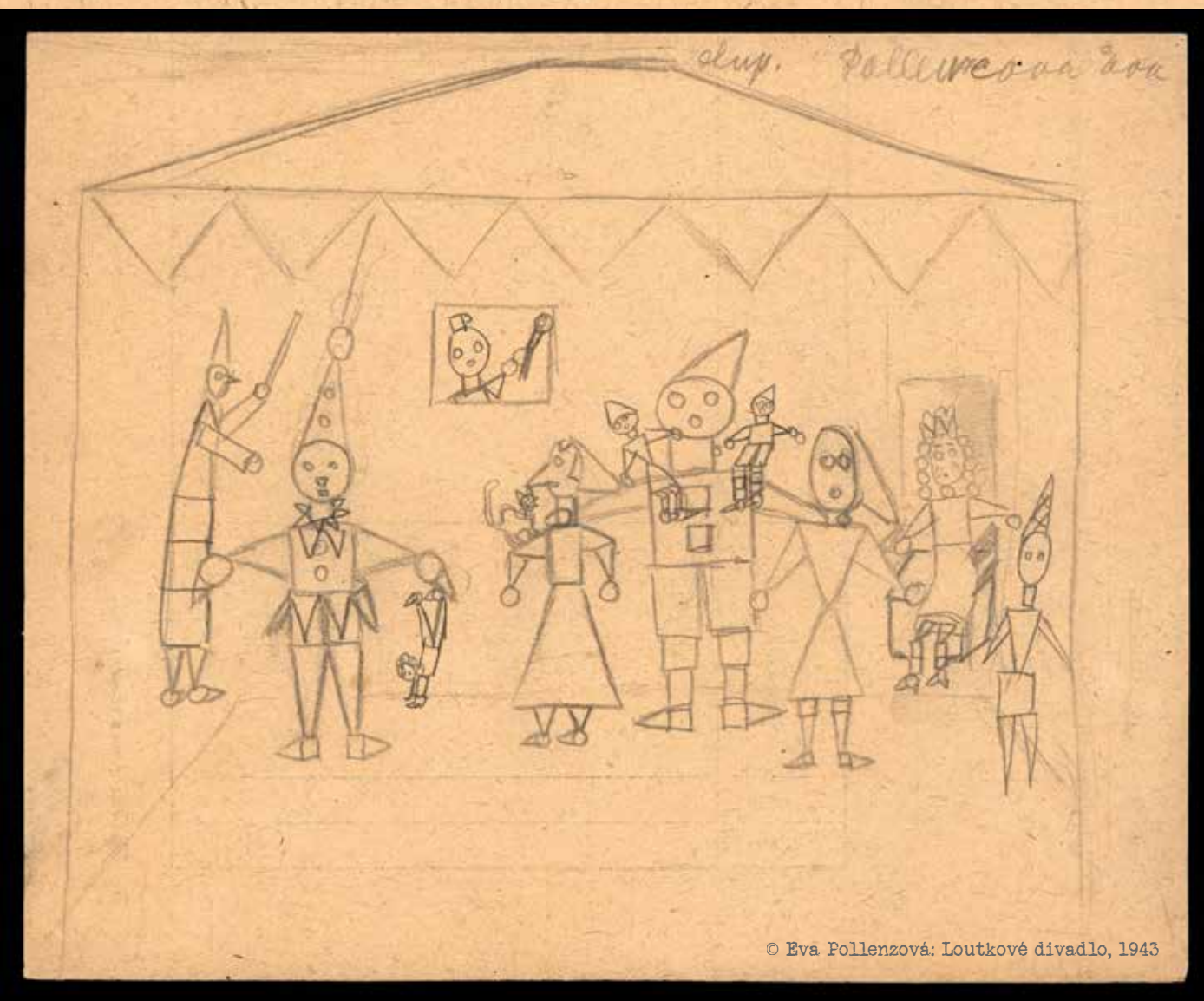
Samuel John King

Plakát na brutální námět

Při nabídce zakázky plakátu na takto vážnou tematiku jsem nejdříve váhal, zda ji vůbec přijmout. Ale po krátké chvili mi bylo jasné, že takto zajímavá zkušenost se nevyškytne každý den. Přijal jsem tedy nabídku na plakát operního představení Anne.

Již při Creative brief mi klient sdělil, že má koupená práva od židovského muzea na

kresbu od židovské dívky, Evy Pollenzové, z koncentračního tábora, kterou musím v závěrečném plakátu použít. To mi velice svazovalo ruce. Bylo mi jasné, že s takovouto kresbou budu muset být opravdu kreativní, aby byla schopna zaujmout pozornost. Nechtěl jsem pouze obrázek vložit na plakát, jak denně vidám na pouličních výlepech.

Anne

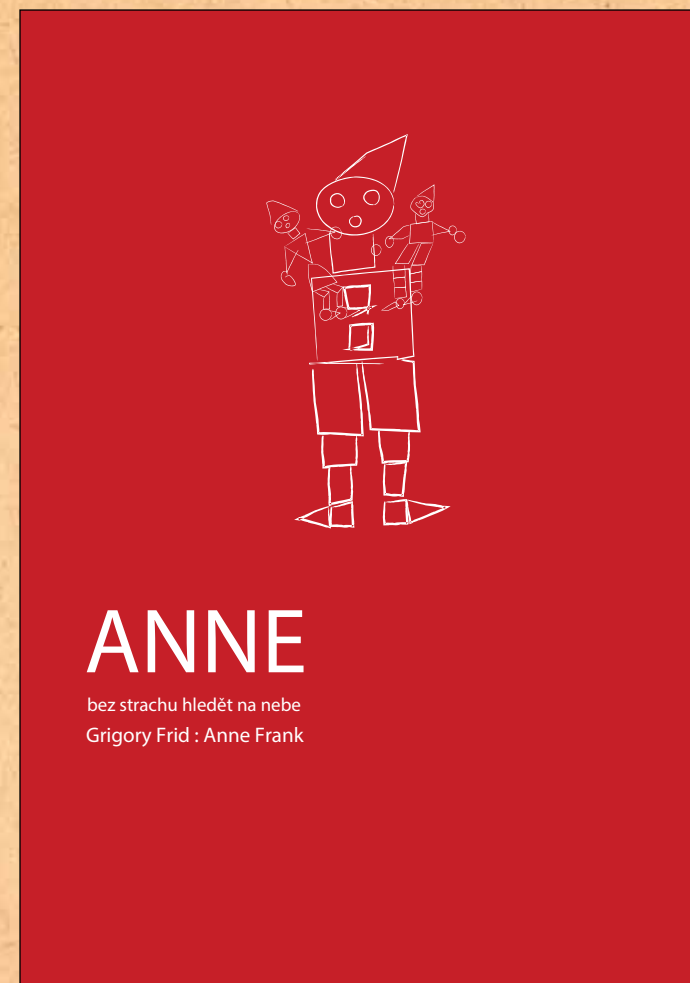
beze strachu hledět na nebe

Rozdílné přístupy

Prvním nápadem bylo zjednodušení kresby na bílé linky na barevném podkladu. Sytý jednolitý barevný podklad by upoutal zdaleky. Jelikož byla zakázka pro neziskovou organizaci zabývající se proslavením nových hereckých a pěveckých talentů, tak jednobarevné provedení by značně zlevnilo cenu tisku. Druhé provedení bylo bližší původní kresbě, ovšem podstatně zjednodušené. Původní kresba má příliš mnoho rušivých elementů a je nevýrazná.

Přesvědčení klienta

Tyto dva návrhy jsem předal klientovi. Klienta jsem se pokoušel přesvědčit pro variantu první, jelikož jsem se k ní přikláněl osobně. To se ovšem nepodařilo, a klient si vybral variantu druhou. Celé pozadí plakátu jsem dostal do podoby starého papíru a kresbu podstatně zjednodušil. Typografii jsem k plakátu zvolil psanou psacím strojem. Některá písmena až nečitelná, rozpitá a opotřebovaná. Dokonce i layout písma jsem vytvořil jako dokument psaný za druhé světové války. Plakát působil dobově, přesto jsem stále nebyl spokojen s jeho vzhledem. Stále nebyl schopný upoutat a udržet pozornost.

27. 1. a 29. 1. 2017, 19:30
Divadlo DISK
Karlova 26

Námět: Grigory Frid: Anne Frank
Bohuslav Martinů: Kuchyňská revue
Režie: Armand Deladoey
Vojtěch Svoboda
Dirigent: Sébastien Bagnoud

Účinkují: Anita Jirovská
Anna Kukuczková
Michela Stará
Anton Eliáš
Jonatán Vnouček

www.operastudio.cz

Jak upoutat pozornost?

Napadlo mě papír někde roztrhnout. Natržený papír byl velice vhodný symbol pro tematiku Anne Frank. Ovšem i taková obyčejná trhlinka nebyla schopná upoutat dostatek pozornosti. Po konzultaci s našim vedoucím atelieru panem MgA. Sirotkem jsem pochopil, že na plakátu musí být nějaká drastická změna. Právě to, co upoutá pozornost i z dálky. Přidal jsem na plakát tedy „natrhnutí“ papíru s černým pozadím. Právě tato černá plocha dostatečně upoutala pozornost. Po dalším dlouhém dohadování s klientem a mnoha úpravách vznikl tento plakát.

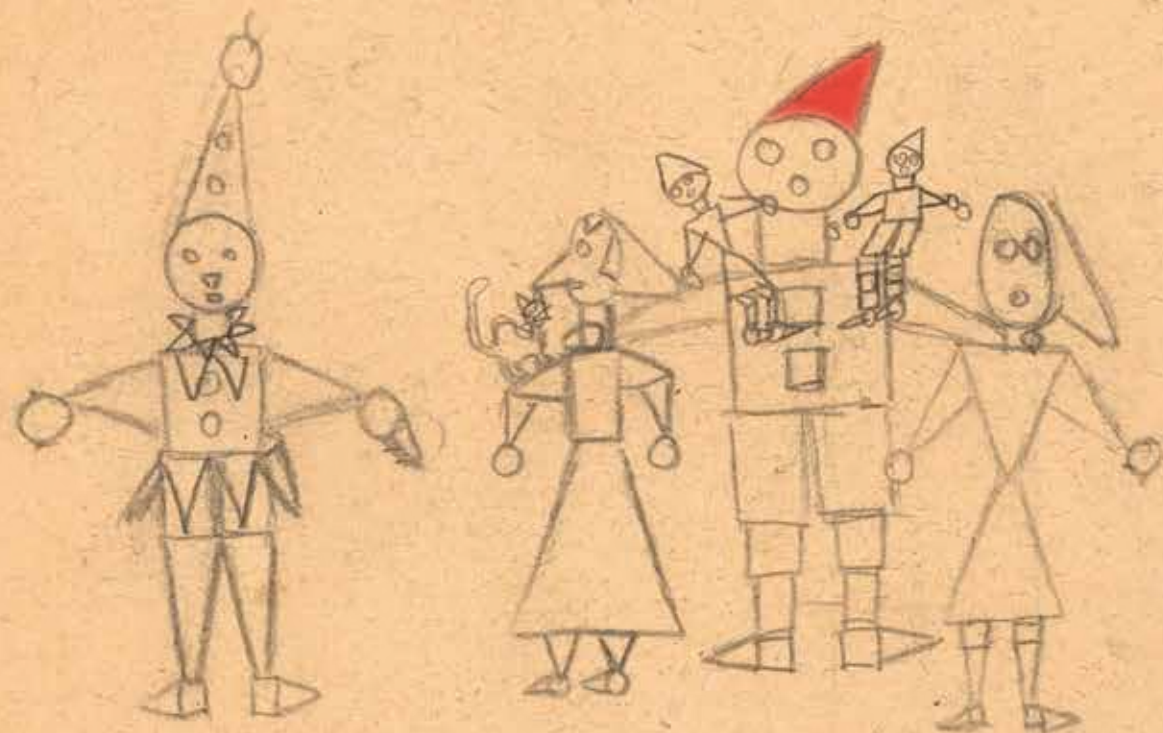
Složitá výzva je lepší než nudná zakázka

Přesto, že dohoda s klientem nebyla jednoduchá, to ale nikdy nebývá, tak bych další podobnou zakázku vzal bez váhání. Na této zakázce jsem se mnohé naučil, a to nejen z oboru grafiky a reklamy, ale i z historie.

Samuel John King
I. ročník, Grafický a mediální design

V jednoduchosti je krása. Krása minimalismu, čistoty. Je to právě jednoduchost, která na sebe umí v dnešním světě, přehlceném informacemi, upoutat. Není nic krásnějšího.

© Eva Pollenzová: Loutkové divadlo, 1943

Anne

to view the sky without fear
beze strachu hledět na nebe

27. 1. a 29. 1. 2017, 19:30

Divadlo DISK
Karlova 26

Námět: Grigory Frid: Anne Frank
Bohuslav Martinů: Kuchyňská revue
Režie: Armand Deladoey
Vojtěch Svoboda
Dirigent: Sébastien Bagnoud

Účinkují: Anita Jirovská
Anna Kukuczková
Michaela Stará
Anton Eliaš
Jonatán Vnouček

www.operastudio.cz

© Eva Pollenzová: Loutkové divadlo, 1943

Anne

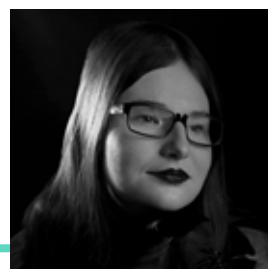
to view the sky without fear

Barbora Podaná
II. ročník
Literární tvorba

Mgr. Markéta Kořená, Ph.D.
Rektorka

Natálie Dočekalová
I. ročník
Literární tvorba

Slovník spisovného jazyka českého vykládá význam slova *ševeliti* následovně: *tiše, chvějivě šumět, tiše, příjemně prozpěvovat, šveholit, švitořit, štěbetat nebo také rychle, roztomile mluvit či něčím jemně pohybovat, třást, zachvívat*. Jak to tak bývá, pokud se někdo snaží za tajemnou přezdívku skrýt svoji identitu, vybere si takový pseudonym, který k němu samotnému nijak neodkazuje, ba dokonce který odpovídá opaku jeho vlastní podstaty.

Královna Ševele se postavila nad všechno, co se kde zachvěje, všechno, co kdo zaštěbetá. Ona sama ovšem není aktérem takového ševelení. Je to přece královna, ty se nikdy neřadí mezi plebs.

Pokud tedy chcete vědět, kdo se za jménem skutečně skrývá, nehleďte ševelivé a chvějivě šumící jedince. Hleďte opak. Já sama nacházím v naší redakci dva takové opaky. A jak poznáte tu pravou? No přece podle korunky!

Když jsem konečně poprvé v životě dostala pořádnou funkci, tak jsem začala jako každý normální člověk přemýšlet, co s tou nabytou mocí a jak ji co nejlíp zneužít. Byla to výzva, udělala jsem si řešší... Zkrátka jsem se rozhodla, že si propašuju do školy nějakého loajálního studenta, takovou spřízněnou promo-duši, co bude spolužáky průběžně ujišťovat, že je všechno v zenu, že jsou na nejlepší škole na světě, že já jsem nejlepší a každá moje myšlenka je perla a že ať si nosí vlastní toaleťák, protože teď frčí kreativní ekologie. No takže když mě kontaktoval Václav Ševel, majitel betonárky v Karviné, že by rád svou dceru (skutečně jí říká moje malá betonová Královnička) dostal k nám na školu, ale nějak na tajňačku, aby kolegové z branže nezavěťili, že dědička betonového impéria jede spíš v básničkách než ve šterku a písku, neváhala jsem ani vteřinu. Nakonec mi to přišlo při mém postavení docela normální mít tajnou agentku v terénu a slevu na stavebním materiálu, když už stavím.

Pro začátek je třeba zdůraznit, že se jedná o živý organismus. Pokud ovšem – byť jen v koutku duše – připustíme možnost, že realita je prázdná, nezbyde nám nakonec než pochybovat i o existenci Královny Ševele. To je ovšem teze, která se neshoduje s obvyklým vnímáním světa, a tak ji pravděpodobně dříve či později sami odsoudíme jakožto zavrženíhodnou a absurdní. Když tedy zůstaneme na rovině čistě pragmatické a odpustíme si plané filozofování, dojdeme k závěru, že Královna Ševele je pouze to, co je, a není to, co není.

„Kdo je Královna ŠEVELE?“

SKANDÁL! TAJNÁ SCHŮZE AKADMICKÉHO SENÁTU!

Barbora Podaná

Měli jsme to čekat, jakmile někam vstoupí politika, začne se všechno pomalu kutálet z kopce. Nejdřív si toho ani nevšimnete a najednou se ocitnete pod nadvládou bezohledných, sebestředných, namyšlených jedinců a nevede cesta zpět. Boj proti politikům se stává koulením obřího balvanu tam, odkud byl spuštěn. A už Sisyfos nám ukázal, že to tak docela nedává smysl.

Náš zdroj (nepřeje si být jmenován/a, jelikož se důvodně obává o svoji bezpečnost) nám prozradil naprosto šokující informaci – o jedné květnové neděli proběhla ve večerních hodinách tajná schůze akademického senátu. Toho senátu, který byl námi studenty a pedagogy demokraticky zvolen. Toho senátu, do něhož jsme svoje zástupce vybírali s nejlepším vědomím a svědomím. Takové zástupce, jimž jsme bezhlavě věřili a kteří se nám teď smějí za zády a zcela nedemokraticky jednají pouze ve svůj vlastní prospěch.

Nemusíme snad připomínat, že schůze akademického senátu by měly být jednak předem avizované, a jednak také veřejně přístupné všem akademickým pracovníkům vysoké školy. Jedinou cestou, jak proti těmto zcela zjevně protiprávním krokům bojovat, je semknout se a začít podnikat vlastní kroky k zabránění dalšího bezpráví na naší škole. V nadcházejících dnech proto čekejte výzvu k veřejnému shromáždění, během něhož promluví zástupci naší redakce a další představitelé z řad akademické obce včetně rektorky, která nás bezúhonně a nyní bezbranné studenty samozřejmě podpořila.

Abyste měli představu, jak moc může jednání akademického senátu ovlivnit budoucí fungování školy, předkládáme střípky usnesení z utajené schůze.

První návrh předložila samozvaná předsedkyně senátu Jana Fleglová. Týká se odívání studentů i akademických pracovníků. Dle jejího návrhu byly odhlasovány povinné akademické stejnozkroje. Jejich přesnou podobu zatím neznáme, ale až se nám konkrétní návrhy dostanou do rukou,

neprodleně je zveřejníme. Víme jen, že všichni zástupci mužského pohlaví s výjimkou těch s „nevalně vyhlížejícím tělem“ se budou po budově školy muset pohybovat bez svrchní části oděvu.

Další návrh přišel od doktora Šidáka. I ten byl jednohlasně schválen. Týká se povinné četby, která převážně sestává z publikací, jejichž autorem je buď sám doktor Šidák, nebo děl autorů jako jsou například Karel Hynek Mácha, Karel Čapek, Karel Poláček a Vladislav Vančura. Jde o hrubý zásah do původní představy o takzvaně klíčových dílech české literatury. Ten správný klíč má podle vlastních slov jen on sám.

Magistr Kubec si zase nárokuje monopol na výuku předmětů Tvůrčí psaní a Redakční práce. Podle slov našeho zdroje máme důvod se obávat, že práce studentů (které vzniknou během hodin TP a budou zredigovány při výuce RP) bude využívat pro vlastní projekty, a tedy k vlastnímu finančnímu obohacení a ku svojí vlastní slávě, jelikož autorská práva jednotlivých studentů po odevzdání práce do jeho rukou zanikají.

Poslední člen akademického senátu, Gabriel Uhlíř, prý jen poslušně mlčel a dle pokynů předsedkyně Fleglové hbitě zvedal ruku při každém probíhajícím hlasování. Podle slov našeho zdroje odcházel ze schůze s tlustou obálkou. Co bylo jejím obsahem, si můžeme snadno domyslet.

Všechny tedy vyzýváme – sledujte nástěnky a e-mailové schránky a čekejte na naši výzvu k rozpoutání veřejného nesouhlasu s tajným konáním senátu. Buďte ostražití, a hlavně se prosím nenechte nikterak ovlivnit.

Alespoň my si musíme zachovat svoji čest! Nenechme si vzít svoji svobodu!

DOBRÁ ČEŠTINA

www.dobracescina.cz

Dobrá čeština sdružuje autory a redaktory, kteří chtějí psát dobře česky a pomáhat i všem ostatním, kteří usilují o totéž.

Chcete-li mít jistotu, že vaše texty budou mít náležitou úroveň a styl, že vzbudíte pozornost a respekt těch, jimž jsou určeny, a především – že jimi vyjádříte to, co chcete, využijte našich služeb.

Nabízíme

Opravy textu

základní gramatická, pravopisná a typografická korektura

Úpravy textu

kromě opravy textu i jeho očištění od formulačních nedostatků, šroubovaných vět, nadbytečných slov, od automatismů, klišé a nezáměrného opakování. Cílem je upravit text po stránce lexikální, větné, kompoziční i stylové do kultivované podoby

U knih, publicistických či odborných textů patří k úpravám i strukturování na kapitoly a volba vhodných titulků či mezititulků

Ověřování informací, reálií a citací

v textech, které obsahují osobní a zeměpisná jména, názvy institucí či reálie ze specializovaných nebo cizojazyčných oblastí (zejména v překladech) je potřeba ověřit a sjednotit jejich grafickou a pravopisnou podobu na základě platných norem či věrohodných zdrojů

Přepis textu

nabízíme elektronický přepis strojopisu, rukopisu, audionahrávky či videozáznamu

Překlad textu

překládáme z angličtiny do češtiny (komerční i odborné texty) a ve spolupráci s rodilými mluvčími též kratší texty z češtiny do angličtiny (abstrakty, resumé apod.)

Tvorbu textu na míru

potřebujete-li text určitého žánru, který neumíte sami vytvořit, ale máte jasnou představu o jeho funkci, smyslu a rozsahu i potřebné podklady, napíšeme ho

kontakt

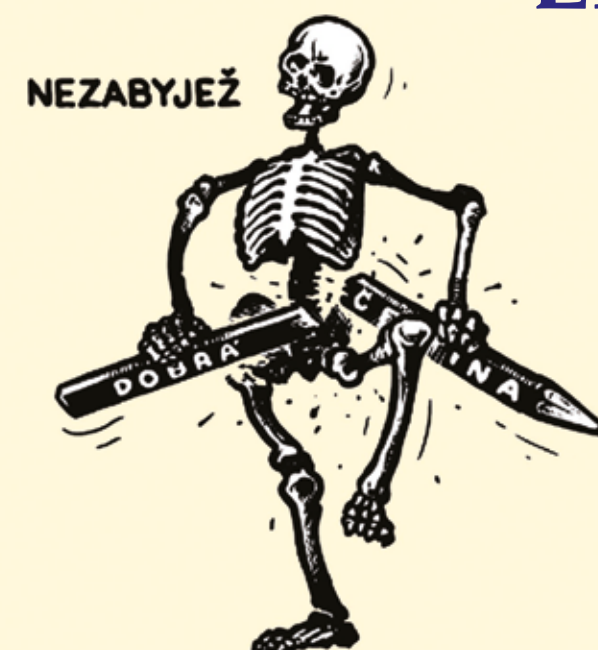
www.dobracescina.cz
info@dobracescina.cz

733 669 340

LITERÁRNÍ BAŠTA

www.dobracescina.cz/basta

Fejtónky, literární recenze, ukázky knih i zprávy v samostatných rubrikách

NEZABYJEŽ

Dobrá kniha

Dobré zprávy

Moje řeč

Dobrá pasáž

Doktorův radí

Nedělníčka

„Bylo **to**
překrásné.“

— Vítězslav Nezval

(Povstalec: A bylo toho dost!)

V Š K X